

Jolanda Rodenburg

Sesam, opent u ...

Met een heimelijk lachje op haar gezicht, zegt mijn 7-jarige dochter tegen een 3-jarig neefje: 'wij hebben een toverdeur. Let maar op!' Met een serieus gezicht gaat ze voor de voordeur staan. Ernstig zegt ze: 'sesam, opent u'! Intussen drukt ze stiekem op het knopje van de afstandsbediening, die in haar zak zit. De deur zwaait open, voor de neus van een zeer verbaasd kijkend jongentje. Hoe is het mogelijk, zo'n deur heeft hij nog nooit gezien! Verrukt kijkt hij naar de prachtige deur.

Ons neefje wil dit vervolgens zelf ook wel eens testen. Met een rechte rug en een uiterst serieus gezicht gaat hij voor de deur staan en spreekt de magische woorden 'sesam, opent u' uit. En jawel hoor, de deur zwaait open. Hij merkt mijn onderdrukt lachende dochter achter zich niet op. Ik geef haar een dikke knipoog. Vol bewondering kijkt mijn neefje van mij naar de deur: tante Jolanda heeft de meest geweldige deur die er bestaat!

Voor mij is het overigens ook de meest fantastische deur die er bestaat. Vanwege een progressieve spierziekte (en daardoor ernstig krachtverlies in mijn handen), was het openen en sluiten van de voordeur een soort project geworden. De via de WMO ontvangen deuropener is een prachtige oplossing! Door middel van een afstandsbediening, kan ik met één druk op de knop de deur openen en sluiten.

Het is dus zowel voor mij, als voor mijn neefje een echte wonderdeur. Ik kan weer eenvoudig de deur openen als de pakketbezorger of de visite op de stoep staan, mijn neefje gelooft voorlopig nog in sprookjes.

Multifunctionele stoel

Met een enthousiast gezicht, komt mijn zoon binnen rennen. 'Mam, ik heb een goed idee! Zullen we het skateboard aan de rolstoel vastmaken, dan kun jij mij trekken!' Met een hoopvol gezicht, wacht hij op mijn reactie. Sinds enkele weken vindt hij skaten helemaal geweldig. Op zo'n verwachtingsvolle vraag, kan ik bijna geen nee antwoorden.

Hij heeft al helemaal in zijn hoofd, hoe hij met een touw het skateboard vakkundig aan de rolstoel vast kan binden. Nu ja, het is het proberen waard. Terwijl ik de aanwijzingen van mijn zoon opvolg ('beetje naar links mam, nu een beetje naar rechts), bindt hij het skateboard aan de rolstoel vast. En daar gaan we ... mijn zoon neemt plaats op het skateboard en ik manoeuvreer voorzichtig over de stoep. Al snel klinkt er achter mijn rug: 'sneller, harder, vlugger' Ik kan zijn gezicht niet zien, maar aan de verrukte uitroepen te horen heeft het goed naar zijn zin.

Het is inmiddels alweer 7 jaar geleden, dat de elektrische rolstoel zijn intrede deed in mijn leven. Wat zag ik er tegenop! Zo'n stoel, daar wilde ik werkelijk nooit in terecht komen. Veel keuze had ik niet meer. Het was een keuze tussen blijvende mobiliteit of plaatsnemen achter de geraniums.

Nu, 7 jaar later, ben ik oprecht blij dat ik gekozen heb voor de eerste optie. Door een progressieve spierziekte, kan ik inmiddels niet meer staan

of lopen. Maar met behulp van mijn elektrische rolstoel (die ik gekregen heb via de WMO), ben ik toch in staat om onafhankelijk mijn weg te gaan. Of mijn zoon nu zijn skateboard aan de rolstoel vast wil binden, mijn dochter geholpen moet worden om te leren skeeleren, de kinderen naar school, de gymzaal of het zwembad gebracht moeten worden: het is geen probleem! Mama gaat mee. Weliswaar geen lopende mama. Maar wel een aanwezige mama in een elektrische rolstoel!